

ВЧИЛАСЯ П'ЯТЬ ДНІВ - ПРОПРАЦЮВАЛА 26 РОКІВ

Крутими стежками вела доля Віру Василівну Ящук. Не довелося їй пізнати сповна радість і безжурність дитинства, оскільки з ранніх літ вона почала працювати, щоб хоч якось допомогти матері. Але пані Віра дуже тішиться, що працювала на Рівненському льонокомбінаті. «То були найкращі роки мого молодого життя», – говорить вона.

Родом Віра Василівна з малень-

жили ми дружно й мирно. Поважали й слухалися старших, ніколи не перечили мамі й завжди їй допомагали.

було й мови, так склалися життєві обставини. Працювала в колгоспі до 1965 року, а потім мої подруги, сусідки по

як сестри, разом працювали, в кіно ходили, навіть на побачення якось пішли вдвох. Всім дівчачим колективом і свята

кого села Лідаво, що на Здолбунівщині. Тут пройшло її дитинство. Сім'я Ящуків виховувала п'ятьох дітей – Вірочка була наймолодша. Дівчинці виповнилося три роки, як родина втратила годувальника. Мати залишилася сама з п'ятьма дітьми на руках і одне одного менше.

– Ми не мали часу на забави й ігри, як сучасні діти. З малих літ привчалися до роботи, оскільки біля хати було чимале господарство й все воно потребувало догляду й робочих рук. Нам дуже шкода було матусю, тому всіляко намагалися допомогти, хоч трішечки, в силу своїх можливостей. Як згадаю маму, так сльози на очі навертаються, як же їй важко приходилося, – ділиться сумними спогадами наша героїня. – Хата в нас була невеличка, лише одна кімната, але завжди відкрита для близьких і друзів. Частенько зимою, коли вже роботи на полях не було, в нас збиралася молодь – дівчата вишивали або пір'я дерли, а хлопці любили в карти пограти чи поспівати. Незважаючи на те, що обставини були не найкращі, суцільна скрута, та

мамі й завжди їй допомагали. В селі діяла лише початкова школа, щоб навчатися далі, ходила в сусіднє село Гільчу. Мала хороший голос, тож із задоволенням співала в хорі, що діяв при сільському клубі. Працювати в колгоспі почала, як мені ще й п'ятнадцяти не було. Спочатку допомагала старшій сестрі. А що то молода, робота швидко йшла, тож я подумала, що й сама можу справлятися, щоб заробити та забезпечити себе всім найбільш необхідним.

Основною культурою, яку в той час вирощували в колгоспі, був цукровий буряк. Робота починалася із сапання й закінчувалася лише після того, як почищений буряк відвозили на завод. Перший рік взяла тільки половину ланки, легко справилася: з дня в день раненько виходиш в те поле й тільки із сутінками закінчуєш роботу. А ще ж і вдома щось треба допомогти. Наступного року взяла цілу ланку (три гектари). Згадати страшно, яка то тяжка праця, але працювала, бо була така необхідність.

Про те, щоб продовжити навчання, не

року, а потім їм подруги, студії по вулиці, що пішли працювати на Льонокомбінат, і мене почали вмовляти. Місто все-таки, робота краща, не те що в колгоспі. Та й разом працювати набагато веселіше. Тож пішла до голови колгоспу, щоб він мені дозволив взяти довідку на паспорт, адже раніше з села виїхати без паспорта не було можливості. Він все зрозумів, дав дозвіл і через два тижні я зробила паспорт.

Як тільки відправила останні машини з буряками на завод, приїхала в Рівне, працювала на Льонокомбінат. Оскільки спеціальної освіти я не мала, то прийняли мене ученицею оператора чесальних машин в прядильно-підготовчий цех корпусу технічних тканин. Вчилася я днів п'ять, працювати не було кому, тож побачивши, що основні моменти роботи я засвоїла, мені дали одну машину. Вже що я не знала, то в процесі здогадувалася й вчилася на власних помилках. Спочатку навіть казус трапився: хотіла березовим вінником пух з-під машини вимести, а гребінки той вінник захопили й машина стала. Пізніше, як добре навчилася, то й три машини обслуговувала одночасно. Звикла, втягнулася й працювала, мені навіть легше було в цеху робити, ніж на полі. Анітрохи не шкодую, що прийшла працювати на комбінат, - говорить Віра Василівна.

На верстатах, що я обслуговувала, відбувався процес чесання для роз'єднання волокон та формування стрічки, що являє собою довгий пухкий напівфабрикат. У стрічці волокно розчесане, майже не пов'язане між собою, сама стрічка по товщині нерівномірна. Збоку машини стояло три великих тази, куди ці стрічки змотувалися, а після цього передавалися у стрічковий цех. В нашому цеху стояло дванадцять верстатів. Якщо раптом на котрійсь з машин обривалося волокно, треба було швиденько і охайно його присукати, щоб потім не було браку.

Працювала пліч-о-пліч з прекрасними людьми. Колектив був дуже хороший, дружний. На Льонокомбінаті познайомилася з багатьма дівчатами, що стали мені добрими подругами. Найбільше спілкувалася з Ганною, ми з нею жили

віддох. Всім дівчатам колективом суворо відзначали, а на дні народження виїжджали десь на природу, влаштовували пікніки. Хороші часи були...

Керівники з розумінням ставилися до проблем робітників, пригадую, як виїхала заміж, не було де жити, то начальник цеху ходив зі мною, щоб виклопотати для мене кімнату в гуртожитку. До речі, заміж я не поспішала, хоча кавалерів вистачало, ще в колгоспі працювала, то один до мене сватався, але я відмовила, мені тоді інше в голові було.

З майбутнім чоловіком познайомилася вже як на комбінаті працювала. Та сімейне життя у нас не склалося. Народився синочок – всю любов і турботу віддала йому. В 1991 році звільнилася у зв'язку з виходом на пенсію. Загалом в той час на комбінаті почалися масові скорочення працівників у зв'язку зі зменшенням обсягів виробництва та нестачею сировини. Пропрацювала на комбінаті двадцять шість років. У ті важкі дев'яності роки, щоб якось вижити, пішла підторговувати. Ходила на залізничний вокзал, там на п'ятачку торгувала різним дріб'язком: жувальні гумки, шоколадки, соняшникове насіння, от з того ми й жили.

– Як згадаю колишній Льонокомбінат, серце крається! Гігантське виробництво, величезний асортимент продукції випускався, яка постачалася не тільки по Союзу, а й далеко за його межами. А скільки праці та любові вкладено цілими поколіннями працівників в цей комбінат... І в одну мить все це було зруйновано й спустошено, залишилися тільки стіни. І якби не Олег Червонюк, хто його знає, щоб б тут залишилося. Радує, що Льонокомбінат зараз потроху повертається до життя, оновлюється і розвивається, з'явилися нові робочі місця для нашої молоді. Шкода тільки, що не всі розуміють необхідність розвитку власного виробництва. Вболіваю серцем за це підприємство. Хотіла б побажати Олегу Червонюку успіхів у всіх його справах і починаннях, здоров'я, сил і терпіння в його нелегкій праці.

Надія РОМАНЧУК

